

Hayal kurmayı çocukluk yıllarımda bıraktım. Sanırım ortaokulu bitirdiğim yıllardı. Nedenini hiç bilmiyorum. Hayatın akışına bırakmıştım kendimi. Ne hayal dünyamda yarattığım sevgililerim oldu ne de gelecekle ilgili saptamalarım. Hayat önüme bir şeyler koyardı, ben olanca hüsnü niyetimle sarılırdım bir gün her şey güzel olacak diye. Çok planlanmış, programlanmış bir hayatım olmadı bu nedenle. Lise yıllarımdan başlayan on sekizli yaşlarda katmerlenen bir mücadeleydi bu. Hayat önümüze koyduğu her şeyle ilgili bizden bir düzenleme istiyordu. Parçaları birleştir, aksaklıkları onar, koştur, çabala, öğren, öğret.... Gibi çok da hayal kurmaya fırsat bırakmayan bir telaşeydi bu.

Biraz dinginleştim sanırım bu nedenle düşünmeye başladım. Neden benim de başkaları gibi hayallerim olmadı? Hayallerim olmadı çünkü hayat çok zordu. Anında müdahale etmem gereken sorunlar vardı. Gecikirse daha da karmaşık olacak problemler beni bekliyordu. Matematiksel bir denklem gibi çözmeye başladım hepsini birer birer. Tek bir sayıyı atlasam, tek bir hesapta yanlış yapsam sonuca ulaşamayacaktım sanki. Bazen kendi kendime:” Yanlış hesap Bağdat’tan döner.” Dedim. Daha bir dikkat kesildim. Bazen sızlandım, bazen güçlendim, bazen kükredim, bazen ayaklarım mutluluktan yerden kesildi Tevekkel TeAllah dedim.

Şimdi bir itiraf dinliyorum “Senin farkında bile değildim!” diyen. Benim kapımdan süzülen kelebeğe yüklediğim anlama başka bir anlam yüklemiş olsan bile kırılmam sana. Tebessüm ediyorum. “Hiç şaşırmadım. “Ameller niyetlere göre.” Benim birileri beni fark etsin diye hiçbir çabam olmadı. Ama birileri iyi olsun, birileri mutlu olsun, birileri hedefine ulaşsın diye pek çok çabam oldu. İlahi bir duyum alsam bunu maddenin egosu ağır, bencil, kendini herkesten çok düşünen yanına nasıl mal ederim? Hiç kimse bir başkası değildir. Herkes kendi özünü yansıtır. Hiç kimsenin gökten zembille inmek gibi bir ayrıcalığı yoktur. Bunu çok iyi bilirim. Eğer takvaysa bizi üstün kılan ben ancak söylemlere ve kul yanımla fark edebildiğim inceliklere bakarım. Yanılma payım her zaman vardır. Bunun için kendime hep bir mesafe koyarım. Belki de bu yüzden beni düş kırıklıkları çok sarsmaz. Belki de bu yüzden hayal kurmayı çok sevmem.

Kendimle Sohbet

Hilal Dolunay tarafından yazıldı.

Cumartesi, 30 Ağustos 2014 09:27 - Son Güncelleme Cumartesi, 30 Ağustos 2014 09:44

İnsan hayatında bir giriş, gelişme, sonuç bölümü olduğuna inanmışımdır. Çoğu zaman gelişme bölümünde hayat size küçük küçük ipuçları verir. Değerlendirmeyi size bırakır. Bazen bile bile- göreceli olsa da her sonuç- sonuca ulaşmak istersiniz. Hele benim gibi düşünüyorsanız her şeyde bir hayır aramayı alışkanlık haline getirirsiniz. Bu yüzden büyük kırgınlıklara, nefrete, kine hiç yer olmamıştır hayatımda. Hoşgörü çizgimin sonlandığı noktada arkamı dönüp gitmeyi ve sonrasında hiç geriye bakmamayı başarmışımdır.

Atalar büyük lokma ye büyük söz söyleme demişler. Bu söylediklerim tamamen bugünden önceki yıllarım için, bundan sonrası ne olur hiç bilemiyorum. Ama "insanoğlu çiğ süt emmiş" demişse atalar bir bildikleri vardır diye düşünüyorum.

Şu an adil bir çizgideyim. İki ayağım da yerde. İlk adımı atan her zaman bir adım öndedir. Bunu kabul ediyorum. Bu yüzden hiç de acele etmiyorum. Artık ben görevimi yaptım, kimseyi peşimden koşturmuyorum. Kimsenin de peşinden koşma niyetinde değilim. Sıradan, herhangi bir insan olduğumun farkındayım-hoş, hep farkında olduğuma inanıyorum- dünyanın, şekli, yok olmaya mahkum, geçici, maddi her değerine ihtiyacım olduğu kadar değer veriyorum. Gerisi mi? Gaybı yalnızca Allah bilir. Ben hak ettiğim kadar adalet istiyorum. Belki de bu yüzden hayal kurarak zamanı harcamak istemiyorum.